

HARLEQUIN®

King

BRONWYN JAMESON

MAJAPIDAJANNAST
SÜDAMEDAAMIKS

021
MÄRTS

Bronwyn Jameson
Magnate's Make-Believe Mistress
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Bronwyn Turner
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M03205510
ISBN 978-9949-12-879-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kallis lugeja!

Kas mäletad seda, kui sa asusid esimest korda lugema armastusromaanid? Mina olin noor – täpselt ei mäletagi, kui noor, aga ema tellis sel ajal ajakirja *English Woman's Weekly*, kus järjejutuna ilmusid Millsi ja Booni romaanid. Piinav oli oodata järgmist ajakirjanumbrit, et saada teada, mis järgmiseks juhtub, sellepärast hakkasin üsna varsti neid raamatuid ise ostma ja lausa neelama.

Paljude mu lemmikraamatute tegevus toimus Londonis ja inglise külamiljões ning sama kehtis ka paljude meie pere lemmik-TVsaadete – „Üla- ja alakorruse rahvas”, „Forsyte’ide saaga”, „Kättemaksjad” – kohta. See istutas minusse vankumatu armastuse kõige inglispärase vastu. Aktsendi, kommete, ajalooliste mõisahoonete, külade ja maamajade, piirdehekkide vastu. Minu lemmikfilmide hulka kuuluvad „Armastus on see”, „Notting Hill”, „Neli pulma ja üks matus” ning „Uhkus ja eelarvamus”.

Oli paratamatu, et mõne mu raamatu tegevuspaigaks pidi saama Inglismaa ning õdede Isabelle ja Chessie Browne’i lood sobisid sinna suurepäraselt. *Minu* esimene külaskäik Inglismaale toimus nimelt seoses õe pulmadega ja mul vedas niivõrd, et sain paar aastat tagasi sinna tagasi minna ning mõningaid oma armsamaid paiku Londonis ja selle ümbruses uuesti külastada, isegi

uusi leida. See kujutab endast kogemust, mis koos lemmikraamatutest loetu ja lemmikfilmidest nähtuga aitas mul luua käesoleva raamatu maailma.

See on ülima jõukuse maailm, mida Isabelle on tundma õppinud vaid rikaste inimeste majapidajannana, ja siiski pole ta näinud midagi sellist nagu Cristiano Veróni linnamaja või mehele kuuluv mõisahoone. Maailm, kus mängitakse polot, kus ostudel käiakse koos personaalse konsultandiga ja kus korraldatakse heategevusüritusi; see on muinasjutumaailm, mis Isabelle'i arvates sobib temaga kokku sama halvasti kui *haute couture* või peened firmakingad.

Kõike head,

Bronnyn

Pühendatud abielupaar Maytoneridele; neile kabele raamatule tuli suureks kasuks teie juures korraldatud ajurünnak.

Esimene peatükk

„Tasa, tasa, kullake, kiiret pole kuhugi. Aega on küllalt.” Cristiano Verón nihutas end Gisele'i seljal ning ta käsi puudutas hobuse kaela sama rahustavalt kui oli kõlanud ta hääl. Loom võbises mehe jalgade vahel tagasihoidud erutusest, samal ajal kui ta sammurütm muutus ühtlaselt õõtsuvaks.

„Tubli tüdruk,” pomises mees. Kiitusega kaasnes veel üks aeglane, kõrvast õlani ulatuv silitus. „Suurepärane.”

Gisele oli nii tundlik, nii sõnakuulelik ja valmis mehe meele järele olema. Hoopis erinev teistest naissoost olenditest Cristiano elus, ehkki too küüniline tähelepanek ei vähendanud sellest hetkest põhjustatud sügavat mõnutunnet ega ähmastanud tema rahulolevat naeratust. Rohetava kevade lõhn tungis ta ninasõõrmeisse. Esimest korda mitme nädala jooksul soojendas hunnitu päikesepaiste ta selga ja käsi. Ning kui ta polokepiga hoobi andis, siis kostis selle kokkupuutel palliga plaksatus, mis tekitas üle kogu keha leviva reipustunde.

See polnud küll parem kui seks, aga pallitabamus poloväljakul oli Cristo isiklikul mõnuskaalal teisel kohal.

Viimasel ajal oli tal olnud liigagi vähe võimalusi mõnu leidmiseks. Cristiano ei suutnud meenutada, millal tal oli viimane nädalalõpp, mis polnud pühendatud äri- või

perekondlikele kohustustele, või viimane pühapäev, mille ta veetis oma mõisas Hertfordshire'is. Ja, *Dios*, kuidas ta küll tundis puudust oma tallidest, hobustest, ning selle mängu kirest ja allasurutud agressiivsusest.

Reite kerge survega sundis Cristo oma lemmikhobust tegema terve seeria kindlasammulisi pöördeid. Nagu alati, reageeris loom sellele kenasti, alludes igale käsule vastuvaidlematult. Kui vaid nii oleks ka...

Mõte jäi katki. Cristo silmad tõmbusid pilukile, nähes üksildast kuju seismas otse harjutusväljaku keskel. See polnud keegi neist naistest, kes visalt püüdsid teda hulluks ajada, vaid hoopis üks lähisugulastest.

Hugh Harrington, Cristo õe kavaler.

Cristo vandus vaikselt, kuid ägeduseta, segamisega leppides. Asi polnud mitte selles, et ta oma tulevast õemeest ei sallinud. Hugh oli Amandal sabas käinud sama sirgjoonelise otsustavusega, mida ta demonstreeris ka poloväljakul, ning selline tahtekindlus oli ära teeninud Cristo tõrksa heakskiidu. Kui Hugh oleks keset poloplatsi seisnud, treeningurõivad seljas, oleks Cristo tema saabumist tervitanud ohjeldamatu rõõmuga. Aga ei, nooremal mehel oli seljas äriülikond ja tema dändiliku näo ilme oli sünge ja otsustav.

Jälle mingi draama, mis on seotud pulmadega, oletas Cristo. See kuramuse üritus oli muutunud mammutlike mõõtmetega tsirkuseks ja kuna Cristo oli see, kes tšekke välja kirjutas, siis pidi ta välja kannatama ka kõik igapäevased kriisid, millest Amanda ja ema teda informeerisid.

Mees tuletas endale meelde, et vähem kui kuu pärast on kõik möödas. Amanda saab lahti maniakaalsetest näotõmblustest, mis on tulevaste pruutide puhul tavalised. Vivi jätkab abikaasa number viis otsinguid. Elu muutub jälle normaalseks.

Ainult kakskümmend kaheksa päeva veel...

Jättes Gisele'i seisma, tervitas ta ootamatut külalist lakoonilise kulmukergitusega. „Arvasin, et sa läksid Provence'i üht kinnisvara üle vaatama.”

„Lõpetasin ülevaatusel, lendasin eile õhtul koju,” sõnas Hugh. Õlgu sirutades hingas ta sügavalt sisse, ajades rinnakorvi puhevile. „Anna andeks, et ma sind treeningul segasin ja seda pealegi pühapäeval. Ma ei hoia sind kaua kinni, aga pean sinuga rääkima.”

„See kõlab pahaendeliselt. Mis siis seekord lahti on?” küsis Cristo leebelt. „Kas roosiõied ei taha lahti minna? Toitlustaja on pahas tujus ja ütles ära? Ilmnes, et veel üks pruutneitsi on rasedaks jäänud?”

Hugh' Prantsusmaal saadud päevitus kahvatas. „Mitte pruutneitsi,” pomises ta.

„Kas Amanda?”

„Ei, üks teine naine. Ma ei tea, kes ta on,” vastas Hugh erutatult. „Välja arvatud see, et ta on Austraaliast ja helistas ajal, mil ma olin ära, ning jättis selle pagana sõnumi minu kõneposti. Ta ütleb, et on rase.”

Gisele raputas pead, andes Cristole märku, et ta on endalegi märkamatuks ohjadest tugevamini kinni haaranud. Cristo rahustas perutatavat looma, asetades käe talle

kaelale, kuid mehe pilk oli kiindunud Hugh' vaevatud näkku. „Kas püüad mulle öelda, et too naine ootab last sinult?”

„Nii ta väidab, kuid see on absoluutne lora.”

„Sa ütlesid, et ei tea, kes too naine on.” Cristo kõneles aeglaselt, iga ta sõna väljendas selget uskmatust. Ta hääled polnud enam leebe. „Kas tahad öelda, et te pole kunagi kohtunud?”

„Kuidas ma saaksin seda kindlalt väita? Sa ju tead, et sel aastal olin mõne aja eest peaaegu kuu aega Austraalias, valmistades ette Hillieri vara müüki.”

Hugh reisis väga palju ja sageli tegi ta seda oma perekonna oksjonimaja esindajana, kuid konkreetselt seda reisi mäletas Cristo just selle järgi, kuidas tema armuvallus õde oli peigmehe pikale äraolekule reageerinud. Amanda pooldas kindlalt kõnekäändu, mille kohaselt hädasolija püüab ka kõigi teiste tuju ära rikkuda.

„Kohtusin vist sadade inimestega,” jätkas Hugh.

„Osa neist olid kahtlemata naised.”

„Ma ei kohtunud nendega selles mõttes. Tahtsin rõhutada, et *võib-olla* kohtusin ka selle naisega, kuid ei mäleta teda nimepidi. Sellest alates, kui palusin Amandal saada minu naiseks, pole ma vaadanud mitte kedagi teist. Miks peaksin kogu oma õnne ohtu seadma?”

Kui Cristo suhtumine armastusse ja abiellu poleks olnud nii küüniline, siis oleks ta võinud selle tulihingeliselt esitatud kõne alla neelata. Aga ta oli samal arvamusel oma võõrasisaga, kes sageli tsiteeris kõnekäändu „*kes*

suitsu, seal tuld". „Kas keegi teine veel teab tolle naise väidetest?“ küsis ta.

Hugh raputas pead.

„Ega sa pole sellest Amandale rääkinud?“

„Tõsiselt räägid või? Sa tead ju, millises seisundis ta kõigi nende pulma-ettevalmistuste pärast on?“

Kahjuks teadis Cristo seda tõepoolest.

„Ta on ära teeninud mitte midagi vähemat kui täiusliku päeva. Mis siis saab, kui too naine ilmub mu majalävele just päev enne pulmi?“

„Mida sa kavatsed teha?“ küsis Cristo. „Annad raha, et ta suu peaks?“

Hugh pilgutab hämmastunult silmi, nagu poleks ta ise säärast varianti kaalunud. Cristo oleks tahtnud teada, kas noormees üldse mingeid variante on kaalunud. „Ma ei tea, mida teha,“ vastas Hugh, kinnitades Cristo olemise õigsust. „Oleksin nõu küsinud Justinilt, aga tema on New Yorgis ja püüab Harringtonide reputatsiooni parandada. Ma ei saanud lisaks kõigile viimase aasta probleemidele talle veel üht probleemi kaela lükata ja sellepärast tahangi sinult nõu küsida.“

Sellise valiku suhtes polnud Cristol mingeid küsimusi ja ta võttis selle üheainsa noogutusega teadmiseks. Lisaks oma naise surmale tegeles Hugh' vanem vend nende lugupeetud perefirma tekkinud siseskandaaliga. Kuulujuttude järgi otsustades polnud selle tagajärjed just meeldivad.

„Miks just mina?“ Hugh raputas näiliselt segaduses olles pead. „Tal pidi olema selleks mingi põhjus.“

Cristo oleks võinud esitada mitu miljonit põhjust. „Kas naine mainis raha?” küsis ta.

„Ta ei maininud suurt midagi. Ta ütles, et oli terve möödunud nädala jooksul proovinud mind kätte saada. Ta küsis, kas ma mäletan teda – isegi luges oma nime mulle tähthaaval ette, nagu oleks sel mingit tähtsust. Siis põrutas otse: „Olen rase.”

„Kõlab nii, nagu oleks ta otsekohese jutuga naine.”

„Kõlab nii, nagu oleks ta olnud endast väljas. Mida ma pean tegema, Cristo? Ma ei saa riskeerida sellega, et Amanda saab selle naise telefonikõnest teada, ja samuti ei saa ma seda... seda... ignoreerida.” Hugh tõmbas käega läbi juuste ja hingas katkendlikult välja. „Võib-olla on see mingi arusaamatus. Või ta eksis isikuga. Ehk peaksin talle lihtsalt helistama.”

„Kas sul on tema number?”

Hugh võttis pintsaku rinnataskust märkmelehe. Korraks märkas Cristo, kuidas noormehe käsi värises. Hoolimata puhkusel saadud päevitunud jumest nägi ta välja kahvatu ja hirmunud, ning Cristo oleks tahtnud teada, mis võis küll olla selle põhjuseks. Võib-olla oli pika ärireisi kestel taas välja ilmunud ja oma vanu mängu mängima asunud too kunagine Hugh Harrington, kelle põhimõtteks oli „armasta ja lase jalga” ning kelle päästmiseks kunagistest kimbatustest kutsuti kohale just vend Justin.

Kodu oli jäänud teisele poole maakera, napsu sai võetud liigagi palju, siis veel kaunis ja otsese jutuga võrgutajanna...

Võib-olla seletas see, miks Hugh ei tahtnud asjast Amandale rääkida ega tolle naise telefonikõnele vastata. Võib-olla oli ta täna siia tulnud selleks, et etendada segadusse viidud süütukest, olles kindel, et Cristo maksab selle ühekordse eksimuse kinni ja sunnib naise lahkuma. Ta teadis, et Cristo jaoks oli perekond kõige tähtsam ning et too teeks õe õnne kindlustamiseks kõik.

„Kas kavatsed talle helistada?” küsis Hugh.

„Juuni alguseks on mul ette nähtud reis Austraaliasse. Võin selle üle tuua varasemale ajale.” Cristo tegi kohe otsuse, asudes juba kõnelemise ajal plaani koostama. „Soovitav oleks selle naisega isiklikult kohtuda ja seda nii ruttu kui võimalik. Et teada saada, mida ta täpselt tahab.”

„Kas sa teeksid seda minu heaks?”

„Ei,” vastas Cristo järsult. „Teeksin seda Amanda heaks.”

Alla kummardudes võttis ta Hugh' käest lipendava paberilehe. *Isabelle Bronne*, luges ta. Seejärel telefoninumber ja miski, mis nägi välja nagu firma nimi. „Teie Teenistuses?” Ta tõstis järsult pead, silmad pilukil. „Kas see on mingi eskorditeenuste büroo?”

„Pole aimugi. Kirjutasin selle üles tema sõnumi järgi. Saan aru, et see on firma nimi, aga see ei tähenda minu jaoks mitte kui midagi.” Hugh' pea kerkis veidi. Tema näoilmet moonutas ärevus. „Sa ju usud mind, eks?”

„Ma ei arva, et sa valetad, aga otsuse eelistan teha ise.”